

мѣмъ страхъ къмъ тази варварска страна, за да не би да ги приематъ зле и ги убиятъ“.

Робертъ остави пачето перо и се замисли. По този часъ двамата императорски пратеници: Ансо дьо Кайо и Кзононъ дю Бетюнъ, обградени съ две дружини сержанти, вече пътуваха къмъ страшната и непозната България.

Когато предъ портитѣ на околградската стена на Търновъ пристигнаха облѣченитѣ въ желѣзо рицари, яхнали едри коне, покрити съ чулове отъ ярка коприна, сякашъ невидимъ лъхъ разнесе изъ цѣлия градъ неочакваната, чудна вестъ, сякашъ въ единъ мигъ невидима ржка похлопа по всички врати:

— Латински войски въ Търновъ! Пратеници на фрѣзитѣ! Пратеници на Ерикѣ Филандъръ!

Ансо дьо Кайо и Кзононъ дю Бетюнъ се оглеждаха съ любопитство наоколо. Най-сетне тѣ се намираха въ прочутия градъ, кждето бѣха мечтали да влѣзатъ като победители, а сега пристигаха като приятели и съюзници. Никжде тѣ не бѣха виждали такива естествено укрепени мѣста, такова чудно мѣстоположение: като два огромни каменни вѣнци се издигаха отъ дветѣ страни на Етъра крепоститѣ на Трапезица и Царевецъ, високо извисили къмъ небето тъмния обрѣчъ на многократнитѣ си кули. Сгушенъ между тѣхъ се разстилалаше по двата брѣга младиятъ градъ, съ тѣсни, стѣмни улички, по които кждитѣ гждо се тлпѣха една до друга, една надъ друга, сякашъ всѣки мигъ можеха да се съборятъ отгоре имъ.

Отъ всѣкъде се стичаха удивени, викащи, ржкомахащи люде. Говорѣтъ имъ бѣ остъръ и отсѣченъ, бързъ, свѣткащъ като мечъ. Деца припкаха около чудното шестие, надаваха радостни писъци. По всички прозорчета и чардаци надвиснаха кичури плтно притиснати една до друга глави.

Отъ дѣсно на Ансо дьо Кайо яздѣше кастрофилакѣтъ на Търновъ и чрезъ ромейски преводчикъ разпитваше гоститѣ за пътуването имъ, за впечатленията имъ отъ България.